

A l'hora de presentar-se'ns el projecte del Centre de Documentació de l'Istanbul Modern, partiem de la premissa de que el complex d'oficines i magatzems portuaris de Salipazari. s'acabaria convertint, tot ell, en un complex museístic en el qual cada bloc del conjunt seria ocupat per un museu, de la mateixa manera que va passar amb l'Istanbul Modern l'any 2004. Així doncs, podrien arribar a formar part del complex museus, o ampliacions d'aquests, com el Museu Arqueològic d'Istanbul, el Museu d'Arts Truques i Islàmiques, el Museu de la Història del Transport, la Indústria i la Comunicació, el museu de la Universitat Sabanci, o el Museu Militar, entre d'altres. Clarament uns edificis d'aquestes característiques, magatzems portuaris amb estructura porticada de formigó i plantes molt diàfanies serien ideals per a la reconversió.

L'operació proposada intenta ser el més clara possible. A través d'un edifici lineal i modular es pretén posar ordre a aquest complex, dotant de caràcter els espais públics que defineix. S'entén l'edifici com un contenidor, una barra servidora, flexible, en la qual cada futur museu del complex podrà encabir-hi aquell programa que necessiti per al seu bon funcionament, de la mateixa manera que l'Istanbul Modern requereix, en aquests moments, un Centre de Documentació, el qual ocupa un part privilegiada d'aquesta barra/contenedor. Així doncs, el CEDOC no és un edifici exempt, sinó part d'una operació urbanística més ambiciosa i de majors dimensions.

La barra es col·loca en la junta existent entre els blocs del complex, tangent als blocs d'oficines de la banda nord. D'aquesta manera, genera un passatge que acompanya l'edifici en tota la seva longitud, 550 metres, i que serà element fonamental en l'estructuració d'aquest nou complex museístic.

A més a més, aquest nou edifici actuarà com a vinculador de les diferents peces, establint una connexió física directa amb els edificis amb els quals entra en contacte, i a través d'unes passeres elevades que establiran la connexió amb els edificis que queden a l'altra banda del passatge, com és el cas de l'Istanbul Modern.

Es tracta d'un edifici de concepció modular, que s'entén com la suma de peces de diferents tipus, peces que parteixen d'una peça base de 8x13m i 12.5m d'alt (pb+1). Es tracta d'un element que organitza i intenta donar resposta a totes les incògnites que poden sorgir de la conversió d'aquest conjunt d'edificis en una Illa de Museus. Des dels accessos, a les comunicacions, l'aparcament, la recollida de residus, o l'arribada de mercaderies.

Ja que es tracta d'un edifici en el qual s'aposta per la flexibilitat, es planteja un catàleg d'opcions de solucions constructives per donar resposta a diferents necessitats pel que fa a tancaments de façana. Tot ell ha estat calculat per a suportar les sobrecàrregues d'ús i pesos propis de façana més restrictius en cada cas, de manera que l'edifici podrà absorbir variacions en el programa o en la distribució. De la mateixa manera, pel que fa al disseny de les instal·lacions, es durà a terme una climatització per mòduls, enlloc de per àrees de programa, sistema molt més flexible.